

Конклав. Книга 3.5

КУПИТИ

Ми — одна команда, але таємниці роз'єднують нас

У світі, де зради й секрети зачаїлися в кожному закутку, Деймон і Ріка разом з усіма опиняються на борту яхти «Пітом», щоб з'ясувати, яка доля могла спіткати зниклого Вілла. Коли загрозлива тінь Еванса Кріста і закладу «Блекчарч» нависає над ними, команда розуміє, що потрібно діяти швидко.

Вони замкнені в тісному просторі, де кожен щось приховує навіть від найближчих людей. Ріка готова розкрити всі карти, але тоді їй доведеться розповісти про свій найбільший страх.

Чи зможе команда витримати тиск конклаву та визначити, хто є справжнім ворогом?

Деймон

Я заходжу, дорогою на кухню кидаю ключі на столик у передпокої. І швидко здіймаю очі.

Нагорі темно.

Якщо вона покинула мене, я спалю весь цей довбаний світ, доки не знайду її, а якщо вона забрала мою дитину, я їй влаштую.

Це повна хрінь. Коли я телефоную, ти відповідаєш.

Коли мої люди передають тобі телефон, ти відповідаєш на клятий дзвінок! Гадки не маю, що я в біса знову накоїв, але мені доведеться щось зламати, аби втриматися від того, щоб не скрутити її дорогоцінну шийку.

Перервати поїздку, аби примчати додому, бо вона вирішила ігнорувати мої дзвінки та виконувати невеличкі піруети на моєму душевному спокої? Якого хріна? Так і знав, що повинен був залишитися сам.

Я знав, знав, тому що це те, що роблять жінки, чи не так? Вони захоплюють тебе і стискають у милий, маленький довбаний вузол, поки ти не втратиш можливість дихати, і...

Я зціплюю кулаки, хитаючи головою. Херня. Це повна херня!

Кидаюся коридором до кухні, готовий заскочити в прибудований гараж і прихопити з собою мотузку, аби нагадати їй, у кого вона закохалася, але помічаю фігуру у внутрішньому дворі і зупиняюся.

Надворі дощ. Хто це там?

Я різко розвертаюся і прямую до вікон.

Гіт Девіс, один із охоронців, яких містер Гарін найняв на нічну зміну, прихилився до стіни будинку, сховавшись від дощу під навісом. Руки в кишенях, а з рота стирчить сигарета. Дим здіймається у нього над головою, і я оближую губи, силкуючись ігнорувати гостру потребу на язиці. Проблема у тому, що не палити дуже важко, якщо ти так і не кинув цілком.

Його темне волосся, акуратно зачесане назад, блищить у світлі ліхтаря на ганку, а блакитні очі спрямовані у двір і спостерігають за чимось.

Я простежую за його поглядом.

Вінтер стоїть по пояс у басейні, спиною до нас, поки краплі барабанять по поверхні води, і її волосся пристає до спини.

Я видихаю, навіть не усвідомлюючи, що затримав подих. Вона тут.

Вона здіймає руки, ковзаючи ними крізь вечірній дощ, коли ступає вправо, а тоді змахує руками і робить крок ліворуч.

Вона танцює.

Вона багато тренується в басейні, аби краще утримувати рівновагу.

Аж раптом я бачу, як вона відкидає волосся набік, оголивши спину, і ковзаю поглядом вздовж її хребта до оголеної талії та стегон.

Я схиляю підборіддя, мої очі спалахують. На ній немає одягу.

Переводжу погляд на Девіса. Він не кліпає і не зводить із неї очей.

Коли я наказав стежити за нею щохвилини, то не це мав на увазі.

Вінтер обертається, досі стискаючи волосся обома руками так, що долоні прикривають її груди, але я помічаю білу вуаль, яка затуляє її обличчя, і моє серце неначе пропускає десяток ударів. Це частина костюму для її майбутнього шоу, і вона тренується в ній, аби звикнути.

Але те, що вона стоїть лише в цьому, без одягу, хоча знає, що мене тут немає, аби на це подивитися — виводить мене з себе.

Я спостерігаю, як вона опускає руки і похитується вбік, розкинувши долоні і кружляючи під дощем.

Її буйне волосся, прозора тканина на обличчі, досконалі груди та шкіра...

Боже, вона просто неймовірна, бляха. У ній є щось таке, що завжди залишиться невинним.

Грім гуркоче над головою, розтинаючи небо, і мені вже байдуже, чи сердиться вона і чому. Я хочу в басейн.

Підійшовши до холодильника, дістаю сандвіч з підносу всередині і виймаю кухонного ножа з тримачки, відрізаю від квадрата половинку, перш ніж вийти на вулицю. Кусаю шматок, досі тримаючи ніж в іншій руці.

Девіс одразу помічає мене і випростується, загасивши сигарету. Я дивлюся на Вінтер, на її струнке тіло, що вигинається і нахиляється,

дражнить мене так, як вміє лиш вона. Мій член напружується в штанях, і я швидко зиркаю на Девіса. Б'юся об заклад, у нього теж стояк.

Девіс прочищає горло.

— Ви казали стежити за нею постійно.

Я відкушую ще один шматок і шкребу лезом по кованій огорожі, зчищаючи так гірчицю.

— Даруйте, сер. — Краєм ока бачу, як він нахиляє голову і відступає, збираючись піти геть.

Та я його зупиняю.

— Дай мені свій ремінь.

Він зупиняється.

— Сер?

Я встромляю ніж у квітковий горщик перед собою.

Він знову прочищає горло, і я чую дзенькіт, коли він швидко скидає свій шкіряний ремінь. Потім простягає його мені, і я беру його.

— Якщо ти ще раз образиш мою дружину, — кажу я, — я візьму свого сина на риболовлю, а твої очиська використаю замість наживки.

— Так, сер.

Це не провина Вінтер.

Вона у себе вдома, вже пізно, і вона має право розраховувати на приватність.

Я викидаю решту сандвіча в куці і протягую кінець ремня крізь пряжку.

— Іди додому, — кажу Девісу.

За мить чую, як відчиняються і зачиняються задні двері, і підходжу до басейну з ременем у руці.

Навколо дощить, темрява, затінок дерев... Я прямую до неї, тихий і спокійний. Ми наче знову стали дітьми. Я люблю ховатися з нею надворі.

Вінтер повільно кружляє, її рухи протяжні й млосні, позбавлені справжньої хореографії, поки вона вільно танцює під м'яку, вкрадливу мелодію, що доноситься з будиночка біля басейну. Її мокра шкіра мерехтить у слабкому світлі, що лине з будиночка, і я не зводжу з неї очей, поки роздягаюся.

Рекомендована література

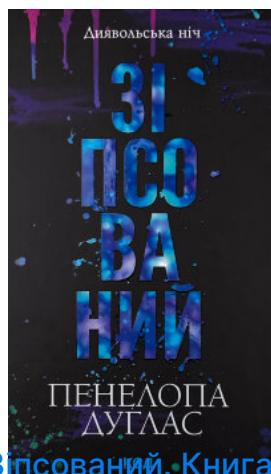
Вимикач. Книга 3

Схованка. Книга 2

Сутінки. Книга 4

Зіпсований. Книга 1

Ніч вогню. Книга 4.5

Панк 57

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ